

XVII CONGRÉS: SEIXANTA-SIS ANYS DESPRÉS

Ricard Guerrero

En acabar el XVI Congrés de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana (CMBLC), el 31 d'octubre de 2000, els representants dels metges i biòlegs valencians que havien participat en el Congrés, celebrat a Barcelona, expressaren el seu desig que la següent convocatòria tingués lloc a la ciutat de València. Sabien que no seria fàcil; perquè en aquelles terres el vent que els impedeix d'atansar molts projectes sol bufar amb molta força, en sentit contrari, com d'Almansa. Tanmateix, demanà que la Fundació Alsina i Bofill i les entitats organitzadores del Congrés tinguessin en compte aquella possibilitat. Quatre anys més tard, el desig es va acomplir. Representava un deute que els CMBLC tenien amb València, que havia estat desig-

**«EL 1938 EL X CONGRÉS
DE METGES I BIÒLEGS DE LLENGUA
CATALANA NO SE CELEBRÀ NI
A VALÈNCIA NI A CAP ALTRE
INDRET. EL PAÍS HAVIA ENTRAT JA
EN UNA ÈPOCA DE FOSCOR
I SILENCI QUE DURÀ GAIREBÉ
QUARANTA ANYS»**

nada perquè el 1938 s'hi celebrés la desena edició. Aquesta designació havia estat feta en l'assemblea de l'Associació de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana que tingué lloc al IX Congrés (Perpinyà, juny de 1936). A Perpinyà, Llorenç Rubió, com a delegat de l'Ajuntament de València i dels seus col·legues valencians, exposà els motius que l'abonaven per sol·licitar que el següent Congrés se celebrés a la ciutat del Túria. Rubió imaginava per endavant el goig dels metges valencians de rebre a casa seva els companys germans de llengua i d'esperit. Les paraules de Rubió foren acollides amb una gran ovació i hom acordà per unanimitat d'acceptar la proposta dels col·legues valencians.

Josep Alsina i Bofill. Al fons, logotip del Desè Congrés de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana que ell va presidir i que tingué lloc a Perpinyà.

© Mètode

**ANY, LLOC DE CELEBRACIÓ, PRESIDENT I PONÈNCIES DELS
CONGRESSOS DE METGES I BIÒLEGS DE LLENGUA CATALANA**

Any	Lloc	President	Ponències
1913	Barcelona	Miquel A. Fargas i Roca	Vàlua semiològica de l'examen de la sang
1917	Barcelona	Joan Freixas i Freixas	Regime alimentici / Tractament del càncer / Endocrinologia / Anestèsies locals
1919	Tarragona	Josep M. Roca i Heras	Fisiopatologia del simpàtic abdominal / Tractament de les septicèmies
1921	Girona	Josep Pascual i Prats	Estasi intestinal crònica / Estat actual, diagnòstic i terapèutic de la parasifilis
1923	Lleida	Josep Tarruella i Albareda	Litiasi biliar / Hemorràgies cerebrals / Tractament de les fractures complicades / Organització hospitalària a Catalunya
1930	Barcelona	August Pi i Sunyer	Fisiopatologia i semiòtica renal / Tractament de les peritonitis / Mortalitat fetal i infantil a Catalunya / Fisiopatologia i exploratòria funcional del fetge
1932	Ciutat de Mallorca	Enric Ribas i Ribas, Joaquim Trias i Pujol	Climatologia / Hipertensió arterial / Tisiologia / Cirurgia de la tuberculosi
1934	Barcelona	Hermenegild Puig i Sais	Estat de xoc / Aspectes epidemiològics de les infeccions més freqüents en els Països Catalans
1936	Perpinyà	Joan Puig-Sureda	Reumatisme / Hidatidosi / Diagnòstic precoç dels tumors cerebrals
1976	Perpinyà	Josep Alsina i Bofill	Dinàmica de la infecció / Funció social de la medicina
1980	Reus	Josep Laporte i Salas	Biologia del càncer / Ecologia i salut
1984	Benicàssim-Castelló	Emili Balaguer i Perigüell	El procés d'emmalaltir
1988	Andorra	Oriol Casassas i Simó	Manipulació de la matèria viva / Immunodeficiències
1992	Ciutat de Mallorca	Francesc Bujosa i Homar	Alimentació i salut / Comunicació mèdica als Països Catalans
1996	Lleida	Ricard Guerrero i Moreno	Genètica, medi ambient i salut / Formació: un repte de futur que és present ara
2000	Barcelona	Màrius Foz i Sala	Reproducció humana / Càncer
2004	València	Àngel Llàcer i Escorihuela	Reptes de la recerca / Reptes de la globalització / Escenaris de la divulgació científica

Malauradament, el 1938 el x Congrés de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana no se celebrà ni a València ni a cap altre indret. El país havia entrat ja en una època de foscor i silenci que durà gairebé quaranta anys. Quatre dècades transcorregueren entre el novè i el desè Congrés, que tingué lloc a Perpinyà, el 1976, sota la presidència de Josep Alsina i Bofill. Metges i biòlegs de les diferents terres de llengua catalana es trobaren a la capital del Rosselló per “cercar-hi unes brases que eren sota unes cendres”, en paraules de Frederic Coromines i Beret, secretari general del desè Congrés. El camí per arribar a les brases havia estat molt llarg i ple d'obstacles.

Vint-i-dos anys i cinc congressos després, el 1998 es creà la Fundació Alsina i Bofill. La proposta de fundar aquesta entitat sorgí de l'Assemblea del xv CMBLC (Lleida, 1996) i l'esperit que dugué a crear-la era el mateix que el 1913 mogué els organitzadors del primer congrés: consolidar i garantir la celebració dels congressos, defugir els protagonismes en llur

**«HEM ACONSEGUIT QUE XVII
CONGRÉS SE CELEBRÉS
A LA CIUTAT DE VALÈNCIA,
MALGRAT QUE EL VENT
NO ELS FOS -NO ELS SIGUI
ENCARA- MASSA FAVORABLE»**

convocatòria i integrar activitats dels diversos professionals de les ciències de la vida i de la salut. L'assemblea del quinzè Congrés aprovà unànimement que aquesta entitat dugués el nom d'Alsina i Bofill, com a homenatge a l'home que féu possible la represa dels congressos. Davant la sol·licitud dels

companys valencians, el Patronat de la Fundació Alsina i Bofill cregué oportú que el xvii Congrés se celebrés a la ciutat de València, malgrat que el vent no els fos –no els sigui encara– massa favorable. És una cita a la qual els metges i biòlegs de llengua catalana han acudit amb seixanta-sis anys de retard. Tanmateix, podem recordar els versos del poeta Martí Domínguez (1908-1984), a *Arbres* (1957): “La llengua és a la Pàtria lo que a la terra els arbres:/ l'arrelam que l'apreta, els troncs que l'ennoblixen,/ les branques que s'eixamplen per donar-li son ombra/ i a la volta son fruit.” ☺

Ricard Guerrero. President de la Fundació Alsina i Bofill